

خروج امام حسین (ع) از مکه معظمه در سال 60 هجری قمری

پس از آن که امام حسین(ع) با درخواست مکرر استاندار مدینه مبنی بر بیعت با یزید بن معاویه رو برو گردید...

پس از آن که امام حسین(ع) با درخواست مکرر استاندار مدینه مبنی بر بیعت با یزید بن معاویه رو برو گردید و بناچار از این شهر خارج و وارد مکه معظمه شد، به مدت چهار ماه و چند روز در جوارخانه امن الهی اقامت گزید و در این مدت با دعوت مسلمانان مبارز برخی از مناطق اسلامی، به ویژه شیعیان کوفه مواجه شد و برای پاسخ گویی به درخواست آنان، پسرعمویش مسلم بن عقیل(ع) را جهت هماهنگی انقلابیون و زمینه سازی نهضت بزرگ، به کوفه ارسال نمود و چون مسلم بن عقیل با استقبال شایان مردم کوفه مواجه شد، برای آن حضرت نامه ای فرستاد و او را برای رفتن به شهر کوفه دعوت کرد.

امام حسین(ع) تصمیم داشت که پس از پایان مراسم حج، به سوی کوفه رهسپار شود، ولی به وی خبر داده شد که یزید بن معاویه، تعدادی از مزدوران خود به فر ماندهی عمرو بن سعید بن عاص را به بهانه حضور در مراسم حج، به مکه فرستاد تا در هنگام مراسم حج، امام حسین(ع) را دستگیر کرده و به نزد یزید در شام بفرستد و یا اینکه ناجوانمردانه وی را در هنگام عبادت ترور کرده و به شهادت برساند.

امام حسین(ع) برای خنثی کردن توطئه های دشمن حيله گر، ناچار شد در تصمیم خویش تجدید نظر کند. بدین جهت حج خود را تبدیل به عمره کرد و پس از پایان اعمال عمره، از حالت احرام بیرون آمد و در هشتم ذی حجه، یعنی دو روز پیش از عید سعید قربان، از مکه عازم کوفه گردید.

یزید بن معاویه از یک سو جاسوسان و مزدوران خویش را برای دستگیری و یا کشتن آن حضرت به مکه اعزام کرد و از سوی دیگر با واسطه قرار دادن افراد موخه و سر شناس، مانع خروج آن حضرت از مکه می گردید.

وی، نامه ای برای عبدالله بن عباس فرستاد و از او درخواست کرد که مانع قیام امام حسین(ع) شده و او را به سکوت و آرامش دعوت کند، در غیر این صورت، بدون در نظر گرفتن ملاحظات خویشاوندی با او برخورد خشن خواهد کرد. عبدالله بن عباس به نزد امام حسین(ع) رفت و او را به ماندن در مکه و خویشتن داری دعوت کرد، ولی آن حضرت، اعتنایی به مصلحت اندیشی های وی نکرد و بر تصمیم خود تأکید نمود.

غیر از عبدالله بن عباس، افرادی دیگر چون محمد بن حنفیه، عبدالله بن عمر و عبدالله بن جعفر نیز آن حضرت را از قیام بر ضد یزید و رفتن به سوی عراق بر حذر نمودند. تنها عبدالله بن زبیر وی را تشویق به رفتن میکرد، تا زمینه را برای خود نمایی وی فراهم شود. چون با وجود ابا عبدالله الحسین(ع) در مکه معظمه، کسی اعتنایی به عبدالله بن زبیر نمی کرد.

ولی امام حسین(ع) بدون توجه به توصیه و تشویق دیگران(ع)، تصمیم خود را گرفته بود و بر اساس آن، به همراه خانواده و یاران و همراهان خویش از مکه خارج شد و به سوی عراق رهسپار گردید.

یحیی بن سعید از جانب برادرش عمرو بن سعید، مأموریت یافت که آن حضرت را از حرکت به سوی کوفه باز دارد و وی را به مکه برگرداند.

ولی تلاش و اصرار وی نیز بی فایده بود امام حسین(ع) بدون اعتنا به تهدیدات او به حرکت خویش ادامه می داد.

آن حضرت، از مکه تا توقف در سرزمین کربلا، چند منزل را طی کرد که برخی از آنها بدین نام می باشند: تنعیم، ذات عرق، حاجز، زرود، ثعلبیه، زباله، بطن عقبه، شراف، عذیب هجانات، قصر بنی مقاتل و کربلا.

سفر آن حضرت از مکه معظمه به سر زمین کربلا حدود بیست و پنج روز ادامه یافت و در روز دوم محرم سال 61 قمری، با اصرار حربن یزید، فرمانده لشکر عبدالله بن زیاد وارد سرزمین کربلا شد و در آنجا خیمه های خویش را بر پا نمود.